

20. De hvideste Perler i Havet er spredt.

Allegro non troppo.

Rud. Bay.

1. De hvi - de - ste Per - ler i Ha - vet er spredt, og Bøl - ger - ne van - dre der -

o - - ver; den Skat, som Du sø - ger og al - drigharset, jeg her at beskri - ve Dig

lo - - ver. Først maa hun ej - e den yn - digste Fod for

Hju - let og Væ - ven at træ - - de, og der - til et ær - ligt og tro - fast Mod. der

de - ler Din Sorg og Din Glæ - de.

2. En Barm maa hun eje saa varm og saa fuld,
 To Arme saa blændende hvide,
 Dertil en Tunge saa ren som Guld,
 Der tier og taler itide;
 Og snildt maa hun flette sin Tankes Net,
 Og Smilet maa røbe Forstanden,
 Hendes Gang maa være saa svævende let
 Som Bølgens, der træder mod Stranden.

3. Og Øjet maa ligne den sagte Strøm,
 Hvori sig Fuldmaanen maler;
 Men Hjertet maa drømme saa mangan Drøm,
 Hvorom ej Læberne taler.
 Mig Nattergalen i grønne Lund
 Betroed; hvor hun havde hjemme,
 Jeg lytted dertil en Midnatsstund,
 Og mon det om Morgenen glemme.

C. Hauch.